

Юрченки

Андрій Федорович і Олена Леонтіївна

Разом 51 рік

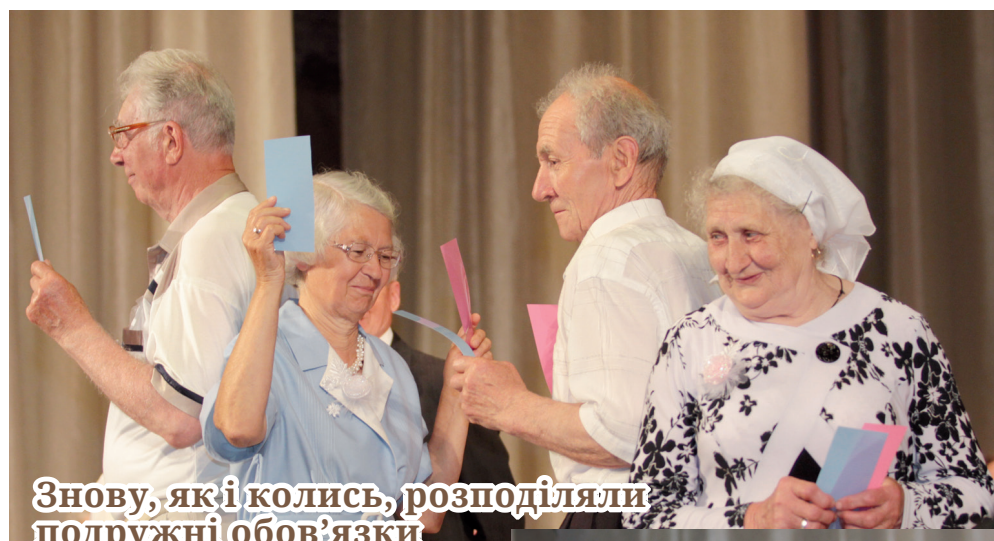

Родина Юрченків минулого року відзначала піввіковий ювілей спільного подружнього життя. Позналилися вони влітку 1962 року в Білій Церкві. Олена Леонтіївна з мамою повернулася з Уралу до України й поселилася у брата по сусідству з Андрієм Федоровичем. Він одразу запримітив гарну дівчину, познайомився з нею і зрозумів, що вона - його доля.

Довго не зводив і на багатий вечір, 14 січня 1963 року, заслав сватів до коханої. А 10 лютого 1963 року справили гучне весілля!

У родині двоє синів - Валерій і Василь, троє внуків та троє правнуків.

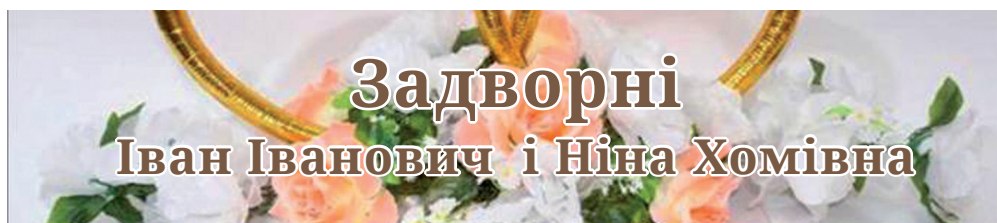
Разом прожили вони в мирі, любові і злагоді 51 рік. Їх знають і поважають сусіди та колеги по роботі, шанують одноклубники із осередку «Калина».

Знову, як і колись, розподіляли подружні обов'язки

«СВАДЕБНЫЕ ЦВЕТЫ - ЧИСТЫЙ БУКЕТ НАДЕЖДЫ»

Познайомились на Белоцерковском базаре 11 ноября 1958 года (в день рождения Нины). Нина работала на трикотажной фабрике им. 8 Марта швейей и жила у родной тетки на Мясной улице. Иван заканчивал службу в рядах Советской армии в г. Белая Церковь. 17 ноября подали в ЗАГС заявление, а 20 ноября расписались. Практически не встречались, потому что еще неделю жених был на службе. До свадьбы даже не целовались. После службы Иван работал водителем в редакции газеты «Ленінський шлях». Сначала

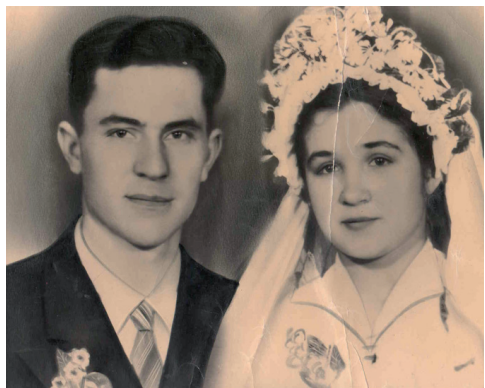
Разом 56 років

жили на квартирі, потім в бараках, а в 1979 г. Нина получила квартиру от трикотажной фабрики.

Имеют двоих детей - дочь Наташу и сына Виктора. Радуются двоим внукам - Танечке и Тарасу.

Имеют двух правнучек - Лизе 10 лет, Кате 7. Вместе супруги 56 лет!

Иван Иванович и Нина Хомовна - уникальные люди, потому как знают, что такое настоящее человеческое счастье. Хотя для того, чтобы это понять, нужны были всего 10 дней знакомства и долгие десятилетия совместной жизни.

Ісрафіль і Фірюза познайомилися ще студентами, навчаючись у Казанському хутрянському технікумі. Це була звичайна собі дружба... Але дівчина, яка рано втратила матір, відчувала голівне: з'явилася людина, яка про неї турбується, її оберігає, зігріває теплом свого великого серця.

У 1952 році юнак закінчив технікум і вступили до Казанського авіаційно-технічного училища, цього ж року розписалися, а в 1953-

му народилася донечка Наїля, яку бавили всім гуртожитком. Фірюза закінчила технікум у 1954 році й пішла працювати на Казанський хутрянський комбінат.

У 1955 році, коли чоловік із відзнакою закінчив училище, молода сім'я переїхала до Узина - на місце служби, де стояла на той час дальня авіація. Особливо комфортних умов для проживання не було, бо ж квартир не вистачало, доводилося мешкати в

досить скромній кімнатці. Але ніхто не скаржився! Прослужив Ісрафіль в Узині 19 років в одному полку, в одній ескадрильї, на одному літаку № 40, який, на жаль, упав у Чорне море. ...Так, мав бути звичайний плановий політ, проте бортінженер іншого літака попросив Ісрафіля помінятися з ним, як це часто буває в колективі, робочими днями і... «Мені доля ще раз подарувала коханого чоловіка, це було моє земне щастя», - не без помітного хвилювання згадує Фірюза. Вісім років досвідчений бортінженер Ісрафіль Біккінін відповідав за доправку літаків у повітрі, це дуже серйозна ділянка роботи. Хто знає достеменно, про що йдеться, той

Разом 62 роки

зрозуміє, як це складно і наскільки трагічними можуть бути наслідки кожної помилки як пілота, так і технічної служби.

Саме в Узині лелека приніс сина Марата. А в 1967 році Ісрафіль вступив до військово-повітряної академії ім. Жуковського, де зазвичай навчалися всі майбутні космонавти. Закінчивши її, Ісрафіль отримує від медиків невтішне повідомлення, що хвороба ніг не дозволяє продовжувати службу в льотній військовій частині. Тому в 1974 році сім'я Біккініних переїхала до Білої Церкви, де Ісрафіль Музіпович пропрацював 9 років поспіль начальником виробництва на Білоцерківському авіаремонтному заводі.

У 1983 році відправилися в Улан-Уде (столицю Бурятської республіки), де голова сім'ї працював директором аналогічного авіаремонтного заводу до 1986 р., потім звільнився у запас і стало питання: де жити? Фірюза

згадує: «Здавалося б, тут я - дружина командира, тому все до наших послуг - магазини, дефіцити, трикімнатна квартира. А тайга, Байкал, чисті ріки... Проте душа все одно рвалася додому». Навіть не вагаючись, подружжя прийняло рішення повернутися до Білої Церкви, за якою сумували ці три роки. Після демобілізації голова сім'ї працював начальником виробництва на УТОСі до 1995 року.

У сина Марата - діти Женя та Олексій. У Наїлі - Антон та Микола, недавно народилася правнучка Марія. Дітей і внуків доля розкидала по території колишнього СРСР, а вони, вже сивочолі, але такі прекрасні у

своїх стосунках, що ґрунтуються на почуттях, живуть у Білій Церкві. Ісрафіль займається дачною ділянкою, називаючи себе «черенок в руке», бо ж змалку любить землю... Які б звання не мав і посади не обіймав, в душі залишається мирним землеробом. Фірюза допомагає, підтримує, надихає, бо ж він, коханий чоловік, завжди був опорою, а нині - єдина